

Людмила Скорина

АНАЛІЗ ХУДОЖНЬОГО ТВОРУ

НАВЧАЛЬНИЙ ПОСІБНИК ДЛЯ СТУДЕНТІВ

ГУМАНІТАРНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ

***(філологія, літературна творчість,
журналістика)***

® Тернопіль
Навчальна книга — Богдан

УДК 82.(075.8)
ББК 83я73
С44

Рецензенти:

доктор філологічних наук, провідний науковий співробітник
відділу української літератури ХХ століття Інституту літератури імені
Т.Шевченка НАН України
Мовчан Раїса Валентинівна.

доктор філології, професор, завідувач кафедри української літератури
Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя
Хархун Валентина Петрівна

Науковий консультант:

доктор філологічних наук, професор кафедри теорії літератури,
компаративістики і літературної творчості Київського національного
університету імені Тараса Шевченка, літературознавець, письменник
Ткаченко Анатолій Олександрович

Рекомендовано Міністерством освіти й науки, молоді та спорту України
як навчальний посібник для студентів гуманітарних спеціальностей
(№1/11-10843 від 21.11.11).

Л. Скорина

С44 Аналіз художнього твору : Навчальний посібник для
студентів гуманітарних спеціальностей (філологія, літературна
творчість, журналістика) / Л.Скорина. — Тернопіль : Нав-
чальна книга — Богдан, 2013. — 424 с.

ISBN 978-966-10-3515-6

Пропонована книга — систематичний навчальний посібник зі
спекурсу «Аналіз художнього твору», покликаний навчити студен-
тів аналізувати художній твір в цілому й окремі його компоненти
та елементи: тематику, проблематику, художню мову, сюжет, ком-
позицію тощо. У книзі також ідеться про основи методології й си-
стему методичних прийомів роботи з художнім твором. Навчальний
посібник адресований учням, студентам гуманітарних спеціальнос-
тей, учителям-словесникам.

УДК 82.(075.8)
ББК 83я73

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути використана
в будь-якому вигляді без дозволу видавця.*

ISBN 978-966-10-3515-6

© Навчальна книга — Богдан, 2013

ЗМІСТ

Вступне слово	5
1. Специфіка літературознавчого аналізу.....	6
1.1. Основні літературознавчі процедури: аналіз, синтез, оцінювання.....	6
1.2. Вимоги до літературознавчого аналізу	21
1.3. Різновиди аналізу літературного твору.....	26
1.4. Принципи аналізу літературного твору.....	29
1.5. Методи аналізу художнього твору	31
1.6. Фахові компетенції інтерпретатора художнього твору	53
2. Літературно-художній твір як об'єкт дослідницької діяльності.....	57
2.1. Поняття про літературний твір.....	57
2.2. Властивості художнього твору.....	59
2.3. Структура художнього твору	62
2.4. Функції художнього твору	65
3. Специфіка аналізу змістових складників художнього твору	73
3.1. Особливості аналізу тематики твору	73
3.2. Методика дослідження проблематики художнього твору.....	78
3.3. Аналіз-інтерпретація ідейного змісту твору.....	84
3.4. Пафос та особливості його аналізу	88
4. Специфіка аналізу змістової форми: художній світ.....	98
4.1. Художній світ твору як об'єкт літературознавчого дослідження	98
4.2. Образ людини як складник художнього світу твору.....	100
4.2.1. Форми присутності людини в художньому творі.....	100
4.2.2. Методика вивчення літературного характеру.....	106
4.2.3. Поняття про психологізм. Засоби характеротворення	110
4.2.4. Характеристика образів-персонажів.....	111
4.3. Природа як складник художнього світу. Основні напрямки характеристики пейзажу.....	136
4.4. Предметність (речі) як складник художнього світу: основні напрями вивчення	140
4.5. Методика і технологія дослідження художнього часу і простору	145
5. Специфіка аналізу художньої форми: композиція і сюжет	153
5.1. Аналіз композиційної форми.....	153
5.1.1. Типи і форми композиції.....	154
5.1.2. Композиційні засоби.....	156
5.1.3. Аналіз елементів зовнішньої (видимої) композиції.....	172

5.1.4. Композиція образної системи	190
5.1.5. Аналіз оповідної композиції	199
5.2. Особливості аналізу сюжетної форми	202
5.2.1. Сюжет і фабула	202
5.2.2. Функції сюжетів	206
5.2.3. Типи сюжетів	208
5.2.4. Аналіз художнього конфлікту	209
5.2.5. Сюжетні елементи (етапи розгортання конфлікту)	214
5.2.6. Засоби сюжетної композиції	217
5.2.7. Позафабульні елементи	226
5.3. Специфіка вивчення композиції ліричних творів	230
5.3.1. Аналіз образно-тематичної композиції	230
5.3.2. Дослідження власне віршової композиції	234
5.3.3. Строфіка	262
6. Специфіка аналізу форми твору: художня мова	277
6.1. Аналіз власне словесної форми	277
6.2. Фоніка	279
6.3. Аналіз графічного оформлення тексту	296
6.4. Лексика і стилістика	306
6.5. Тропіка	320
6.6. Синтаксис	336
7. Аналіз родової, видової та жанрової форми твору	358
7.1. Особливості визначення родової належності твору	358
7.2. Аналіз видової і жанрової своєрідності твору	367
7.2.1. Система епічних жанрів	368
7.2.2. Жанрова система драматургії	378
7.2.3. Жанровий поділ лірики	386
7.2.4. Жанрові різновиди двородових форм	390
7.2.5. Система жанрів позародових форм	395
7.2.6. Складні випадки генологічного аналізу	399
Орієнтовна схема аналізу-інтерпретації епічного (і драматичного) твору	403
Схема аналізу ліричного твору	409
Література	411

ВСТУПНЕ СЛОВО

У системі фахової підготовки словесника одне з пріоритетних місць належить теорії, методиці й технології аналізу літературного твору. Адже головне завдання філолога якраз і полягає в тому, щоб уміти професійно, на належному науковому рівні витлумачити й об'єктивно оцінити словесно-художній твір.

На жаль, значна частина студентів філологічних факультетів і вчителів-словесників аналізувати художній твір не вміє або ж має надто слабкі навички роботи з текстом. Причому це невміння утворює замкнене коло: від студента до вчителя, від учителя до учня, який у свою чергу стане студентом. У школі аналіз часто підміняється переказом тексту, а у вузах викладач здебільшого пропонує готовий аналіз програмного твору або ж на семінарських і практичних заняттях, замість аналізувати твір, студенти обговорюють опрацьовані критичні матеріали. Тому панівними стають шаблон і рутинна, несамостійність мислення, пряма залежність від оцінок критики (значна частина з яких є вочевидь застарілими).

Мета курсу — навчити студентів поглибленому аналізу-інтерпретації літературного твору, підготувати їх до самостійної роботи. Без засвоєння цих знань, умінь і навичок філолог є практично не-підготовленим до найважливішого елементу своєї фахової роботи.

Завдання:

1) Узагальнити й поглибити на вищому теоретичному рівні відомості про художній твір як системно організовану цілісність.

2) Ознайомити з основними методологічними принципами, методами і прийомами тлумачення художнього тексту.

3) Опанувати основи методики системно-цілісного аналізу як найбільш адекватного природі літературного твору.

4) Засвоїти технологію аналізу твору в його родовій і жанровій специфіці.

5) Ознайомити з основними досягненнями сучасної зарубіжної і вітчизняної літературознавчої думки в царині аналізу літературного твору.

Предметом розгляду є визначальні питання аналізу художнього твору.

У виборі прикладів та ілюстративного матеріалу будуть акцентовані і загальновідомі твори, що входять до шкільної програми, і твори менш відомі, що, у свою чергу, розширить (окрім теоретичних) знання студентів з курсу історії української літератури.

1. СПЕЦИФІКА ЛІТЕРАТУРОЗНАВЧОГО АНАЛІЗУ

1.1. Основні літературознавчі процедури: аналіз, синтез, оцінювання

Пізнання літературного твору — складна і багатовимірна діяльність, яка охоплює ряд етапів:

1) у класичній методиці аналізу передують *підготовка до сприймання художнього твору*.

Як правило, підготовчий етап дослідницької діяльності охоплює встановлення зв'язку з раніше прочитаними творами автора; докладне ознайомлення з його біографією та історичною епохою, в якій відбувалося написання твору і відображено в ньому; пошук інформації про історію написання твору, його публікацію, інсценізацію, екранізацію, музичну інтерпретацію тощо. Також варто простудіювати теоретико-літературну, філософську інформацію, що сприятиме дослідженню. Щодо необхідності попереднього вивчення критичних статей, історико-літературних праць є різні думки: прихильники такого підходу стверджують, що це розширює рецептивний контекст; їх опоненти переконані, що раніше сформульовані судження й оцінки тяжіють над усією аналітичною роботою дослідника;

2) *безпосереднє сприймання твору*.

Сприймання літературного твору — динамічний процес, який передбачає особистісне прочитання, інтерпретацію, мікроаналіз твору читачем.

Основна умова ефективного аналізу — досконале знання тексту. Тому художній твір прочитують щонайменше двічі.

Перше (первинне) читання має на меті ознайомлення з текстом, формування загального уявлення про його зміст. На цьому рівні читач здебільшого звертає увагу на події (рівень змісту). Читання — специфічний процес, який передбачає співтворчість автора і читача: автор веде читача, відкриваючи йому глибини свого світо-розуміння і світовідчуття; читач, залежно від індивідуально-психологічних особливостей, культури читання, життєвої ситуації, формує особистісне враження про твір.

Поглиблене сприймання художнього твору відбувається в процесі *повторного читання* — вибірково-систематизованого (від частин до цілого) ознайомлення з текстом. Без перечитування не можна збагнути всю глибину художнього твору. Повторне, повільне, аналітичне читання розширює враження про твір, він сприймається як єдине ціле, виразніше відчувається його своєрідність;

3) *власне аналіз*.

Аналіз (від д.-гр. — розклад, розчленування) — шлях (спосіб) пізнання, за якого предмет чи явище розчленовуються на складники, результатом чого є нові знання про них.

Це необхідний ступінь будь-якого наукового осягнення: не знаючи, як структурується складно організоване ціле, не можна зрозуміти його внутрішніх закономірностей і смислу. Аналіз також передбачає *порівняння*, яке забезпечує з'ясування подібних ознак, та *класифікацію* — розподіл предметів, явищ на певні групи за наявними ознаками. Аналізуючи, людина абстрагує, порівнює, доки не отримувє достатнього матеріалу для *синтезу*.

Дослідники розрізняють наступні різновиди аналізу — *якісний, кількісний, порядковий*.

Літературознавчий аналіз полягає в розчленуванні цілісного художнього твору на компоненти й елементи; розгляді кожного з них відокремлено та у взаємозв'язках для осягнення своєрідності твору. При цьому дослідник усвідомлює, що художній твір багатший, аніж сума елементів, з яких складається. Він є складною функціонально-рухомою системою зв'язків, у якій кожний елемент органічно взаємодіє з іншими, впливає на них і у свою чергу відчуває їх сукупний вплив, набуваючи ваги й значення, яких він не має у своєму обособленому вигляді.

Під час умовного розчленування твору на складники (тема, мотив, художня ідея, пафос, композиція, сюжет, конфлікт, жанр, образна система, художня деталь, мова твору тощо) необхідно завжди мати на увазі його цілісність, адже кожний елемент літературного твору функціонує лише в системі, в органічних зв'язках і взаємодії з іншими елементами. Таким є *головне правило літературознавчого аналізу*.

Структурно аналітична робота над літературним твором передбачає:

6. Нюся.
7. Тамара Василівна (Мусінька).
8. Лука Гнідий — її чоловік.
9. Максим — їх син.
10. Зоська.
11. Рита.
12. Вигорський.
13. Світозаров

4. Лабіринтна структура

У великих епічних творах взаємозв'язки між персонажами можуть бути надзвичайно заплутаними. У такому випадку доречно вести мову про лабіринтну структуру. Прикладом таких зв'язків є роман Наталки Сняданко «Гербарій коханців». Тут маємо тринадцять персонажів, яких в'яжуть між собою — попарно чи групами — найрізноманітніші нитки.

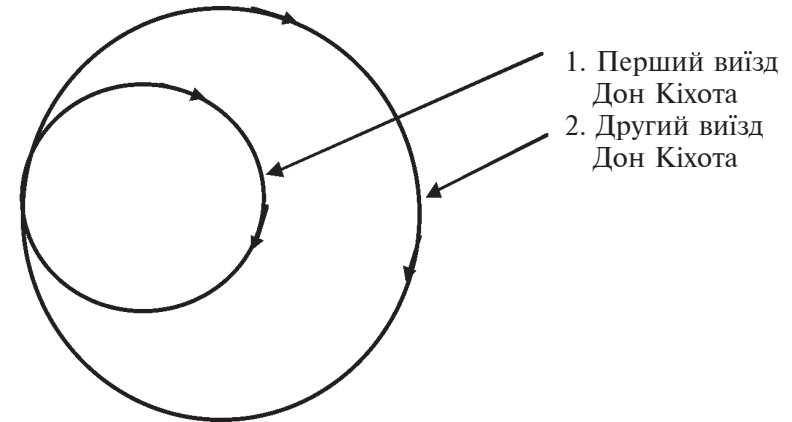
1. Ірина.
2. Її батьки.
3. Бабуся Ірини і її сусідка Раїса Леонтіївна.
4. Орест (коханець Ірини).
5. Олена (дружина Ореста).
6. Степан і Петро (сини Ореста й Олени, у різний час — коханці Ірини).
7. Батьки Ореста.
8. Лесь Петрович — батько Олени.
9. Мати Олени.
10. Тета Амалія — зведена сестра Орестової бабусі, чий щоденник читала Ірина.

З огляду на складність схему малювати не потрібно.

5. Циклічна структура

Про циклічну структуру ведемо мову тоді, коли розвиток подій у творі нагадує коло і у фіналі персонаж (чи група персонажів) повертається до вихідної точки. Найпростіший випадок — сновидіння: героєві щось сниться, він прокидається і переконується, що все лишилося таким, як було. Другий випадок циклічної структури — чари: зачарована красуня спить двісті років, герой будить її поцілунком; герой блукає у подобі ведмедя (чи іншого звіра), поки з нього не знімуть чарів. Так побудовано один із перших романів

європейської літератури — «Метаморфози» Апулея. Через помилку служниці, яка взяла у своєї господині не ту чудодійну масть, Люцій блукає в образі віслюка, лише згодом чари скасовано і він знову стає людиною. На нерозрізненні людиною сну і реальності побудована т.зв. онірична література: відомий із «Тисяча і одної ночі» сюжет про каліфа на годину, «Життя це сон» Кальдерона де ля Барки. У реалістичному творі розвиток подій також може привести персонажа до вихідної точки. Наприклад, структуру «Дон Кіхота» М. де Сервантеса можна уявити у вигляді подвійного кола:

5.1.5. Аналіз оповідної композиції

У художній літературі наявні різні *способи оповіді*. Їх також необхідно проаналізувати. Найбільш глибоко закорінений і представлений різновид — *абсолютна дистанція* між персонажами і тим, хто про них розповідає. Оповідач (або розповідач) ставиться до предмету розповіді з непорушним спокоєм, йому відоме все (дар «всезнання»). Такий образ надає твору відтінок максимальної об'єктивності. Але дистанція між оповідачем і дійовими особами актуалізується не завжди. Про це свідчить антична проза: у романах «Золотий віслюк» Апулея і «Сатирикон» Петронія персонажі самі розповідають про побачене і пережите. У таких творах виявляється погляд на світ, який не має нічого спільного із т.зв. «епічним світоглядом». У літературі XIX — XX ст. переважає суб'єктивна манера викладу. Оповідач дивиться на світ очима одного з персонажів,

переймаючись його думками і враженнями, при цьому застосовується невластне-пряме мовлення, завдяки цьому голоси оповідача і персонажа зливаються. Поєднання точок зору оповідача і персонажів у літературі XIX-XX ст. зумовлене зростаючим художнім інтересом до своєрідності внутрішнього світу людей, а головне — розумінням життя як сукупності різних світоглядів і засадничих орієнтацій. А.Ткаченко вказує на залежність позиції носія викладу від родової природи твору: «Важливу роль у визначенні родової домінанти певного тексту відіграє також позиція носія викладу: *зовнішня*, деміургічна позиція «над усім» характерна для *епічного* родового зв'язку; *внутрішня* щодо дії та героя — для ліричного; позиція зацікавленого свідка — для драматичного» [106, с.65].

Існує кілька *форм і типів оповіді*. Дві основні *форми* — це оповідь від першої і від третьої особи. Кожну з них застосовують із різною метою³, але загалом можна сказати, що оповідь від першої особи посилює ілюзію достовірності й акцентує увагу на образі оповідача; автор тут майже завжди «ховається», і його нетотожність оповідачеві виявляється найчіткіше. А форма третьої особи дає авторові більшої свободи у веденні оповіді, вона є естетично нейтральною, за її допомогою можна досягати різних художніх ефектів. Різновидом оповіді від першої особи є імітація у художньому творі щоденників, листів чи інших документів. Особлива форма оповіді — невластне-пряма мова.

Залежно від того, наскільки виражена мовна манера оповідача, розрізняють кілька *типів* оповіді. Найпростіший — т.зв. *нейтральна оповідь*, побудована за нормами літературної мови, що ведеться від третьої особи, причому оповідач неперсоніфікований. Оповідь витримана в основному у нейтральній стилістиці, а мовна манера не акцентована. У цьому випадку можна припустити, що манерою мислення і мовлення, концепцією дійсності оповідач максимально близький до автора.

Інший тип — *оповідь, витримана у більш чи менш вираженій мовній манері*, з елементами експресивної стилістики, своєрідним синтаксисом тощо. Якщо оповідач персоніфікований, то мовна манера оповіді зазвичай так чи інакше співвідноситься з рисами його характеру. У цьому випадку теж можлива максимальна близькість оповідача й автора, але відповідності між їхніми позиціями можуть бути, по-перше, дуже складні й багатопланові, по-друге, можливі випадки, коли оповідач — прямий антипод автора.

³ Докладніше про це йшлося у четвертій темі.

Наступний тип — *оповідь-стилізація*, з яскраво вираженою мовною манерою, в якій зазвичай порушуються норми літературної мови. Стилізація — це навмисна орієнтація автора на стиль, який раніше побутував у художній словесності, відтворення його рис і властивостей. Так, в епоху романтизму письменники нерідко писали твори, наслідуючи дух і манеру фольклорних жанрів. Стилізації, що відроджують віддалені від сучасності літературні манери, характерні для низки письменників ХХ ст. У цьому контексті варто пригадати роман Ю.Липи «Козаки в Московії». В епоху символізму стилізації нерідко розцінювали як домінанту сучасного мистецтва. У третьому типі розрізняється важливий і цікавий різновид — *казання* (рос. «сказ»). На відміну від стилізацій і пародій, казання зорієнтоване на нелітературне мовлення: усне, побутове, розмовне, запозичене, неавторське. Найважливіша, сутнісна риса казання — настанова на відтворення розмовного монологу героя-оповідача, імітація «живої» розмови, яка нібито народжується в цю хвилину, тобто в момент її сприйняття. Казання повертає твір у світ живого мовлення, звільняє від звичних літературних умовностей, а головне — більшою мірою, аніж традиційна оповідь, привертає увагу до носія мовлення, виводячи на передній план його фігуру, голос, притаманну йому лексику і фразеологію. Яскравий приклад казання — «Вечори на хуторі поблизу Диканьки» М.Гоголя, роман Є.Гуцала «Позичений чоловік». Діапазон змістових функцій цього різновиду оповіді широкий: тут можуть висміюватися вузькість і «клішованість» свідомості обивателя, але частіше відображається і поетизується світ людей, близьких до традицій народної культури: їх дотепність, гострий розум, своєрідність і виразність мовлення. Казання надало можливість заговорити людині з народу [Див.: 122, с.252].

Під час аналізу оповідної стихії твору першорядну увагу слід приділяти, по-перше, всім різновидам персоніфікованих оповідачів, по-друге, оповідачеві, що має виражену мовну манеру (третій тип), і по-третє, такому, чий образ зливається з образом автора.

У більшості випадків навіть у великому обсягом творі витримується одна оповідна манера, але це необов'язкове правило, тому потрібно враховувати можливість непомітної зміни оповідної манери. Такий композиційний засіб заслуговує на якнайпильнішу увагу. Про твори (романи або великі за обсягом повісті), де маємо кількох «я-героїв», кожен із яких веде розповідь від свого імені,

танина, антиципація (символ, віщий знак, добра або лиха прикмета, пророцтво, онірична антиципація у формі віщого сну, алюзійна антиципація, позаконтекстуальна, передчуття, пересторога тощо);

- схарактеризуйте позафабульні елементи:
 - види описів і їх характеристика (схарактеризувати стисло — як елементи композиції),
 - типи і функції авторських відступів (ліричні, філософсько-моралістичні, публіцистичні, історичні та ін.);
 - чи є у творі вставні епізоди, яка їх роль у творі,
 - місце і функції позасюжетних елементів у літературному творі.

6. Аналіз власне мовної форми:

- аналіз власне словесної форми
 - фоніка,
 - графічне оформлення тексту,
 - лексика і стилістика,
 - тропіка,
 - синтаксис;
- мовна характеристика персонажів,
- аналіз викладової форми.

7. Аналіз жанрової форми:

- рід,
- вид,
- жанр (обґрунтувати визначення, вказати на традиційність/новартість жанрової форми).

8. Зразком якого літературного напрямку, течії є твір (обґрунтувати).

9. Підсумок:

- особливості рецепції твору (оцінки критиків і літературознавців),
- загальний висновок про мистецьку вартість твору,
- які функції він виконує?
- місце твору в доробку митця та історико-літературному процесі.

СХЕМА АНАЛІЗУ ЛІРИЧНОГО ТВОРУ

1. **Реально-біографічний і фактичний коментар.** Історія написання і видання твору.

2. Інтерпретація «ідейного» змісту:

- визначити й схарактеризувати провідний мотив,
- допоміжні мотиви,
- вказати на домінуючий пафос (емоційне забарвлення, почуття, виражені у вірші), інші форми пафосу.

3. **Характеристика «художнього світу»,** визначити й схарактеризувати ключові образи твору, розподіливши їх за групами:

- ліричний герой, персонажі, схарактеризуйте форми присутності «автора-оповідача»,
- пейзажі,
- речі,
- емоції,
- абстрактні поняття.

4. Характеристика віршової «композиції»:

- специфіка образно-тематичної композиції твору, визначити її тип (зіставлення і розвиток основних словесних образів: за подібністю; за контрастом; за суміжністю; за асоціативним зв'язком; розвиток і трансформація центрального образу; логічний роздум),
- схарактеризуйте елементи «зовнішньої» композиції: 1) заголовки твору (що він визначає: жанр, тему, головний тематичний образ, обставини, без яких зміст твору може бути не зовсім зрозумілим); 2) схарактеризуйте епіграф і присвяту (якщо вони є), 3) визначте характер зачину (яка його роль у підготовці читача до сприймання складної специфічної інформації твору); 4) своєрідність закінчення вірша,
- визначте, які композиційні прийоми використовує письменник (повтор, посилення, протиставлення, монтаж), схарактеризуйте їх.

5. **Аналіз ліричного «сюжету»; якщо можна — визначте етапи його розвитку:**

- вихідний момент у розвитку почуття;

- розвиток почуття;
- кульмінація (можлива);
- резюме, або авторський висновок.

6. Схарактеризуйте власне віршову композицію:

- вірші римований чи неримований, схарактеризуйте рими,
- вірш строфічний чи не строфічний, визначте вид строфи,
- визначте спосіб римування.
- систему віршування,
- вид стопи,
- віршовий розмір тощо.

7. Проаналізуйте мовні засоби, які сприяють емоційному наснаженню твору:

- *фоніка*: асонанс, алітерація, звуконаслідування тощо,
- *лексика*: нейтральна, знижена і піднесена; застаріла лексика (архаїзми, історизми), неологізми; пароніми, омоніми, антоніми, неологізми, професіоналізми, вульгаризми, арготизми тощо;
- *тропи*: порівняння, епітет, метафора, метонімія, синекдоха, евфемізм, перифраз, гіпербола, літота, алегорія, символ, антономазія та ін.;
- *синтаксичні фігури*: паралелізм; епіфора, анафора, кільце, плеоназм, тавтологія, полісиндетон, асиндетон, еліпсис, градація, риторичне запитання, риторичне звертання, риторичний вигук, риторичний оклик, риторичне заперечення, ампліфікація, інверсія, антитеза.

8. Схарактеризуйте жанрову своєрідність твору з урахуванням:

- системи історично сформованих жанрів лірики (пісня, гімн, дифірамб, послання, ідилія, епіграма, ліричний портрет тощо),
- а також традиційного тематичного поділу на пейзажну, інтимну, релігійну, медитативну, громадянську лірику тощо.

9. Підсумок. Особливості рецепції твору. Оцінки критиків і літературознавців. Місце твору в доробку письменника, в українській поезії зазначеного періоду.

ЛІТЕРАТУРА

1. Андреев А. Теория литературы: личность, произведение, художественное творчество: [Учеб. пособие]: В 2 ч. — Ч.1. Теория литературно-художественного произведения / А.Андреев. — Мн.: БГУ, 2004. — 187 с.
2. Аникст А. История учений о драме: [Теория драмы на Западе в первой пол. XIX века. Эпоха романтизма] / А. Аникст. — М.: Наука, 1980. — 344 с.
3. Аникст А. Теория драмы от Аристотеля до Лессинга. [История учений о драме] / А. Аникст. — М.: Наука, 1967. — 456 с.
4. Аникст А. Шекспир. [Ремесло драматурга] / А. Аникст. — М.: Сов. писатель, 1974.— 608 с.
5. Аристотель. Поэтика / Пер. Б.Тена. Вст. ст. К. Кобова / Аристотель. — К.: Мистецтво, 1967.—134 с.
6. Бальмонт К. Поэзия как волшебство / К.Бальмонт. [Електронний ресурс].— Режим доступу: <http://balmont.lit-info.ru/balmont/proza/articles/article-12.htm>.
7. Барт Р. Избранные произведения: Семиотика. Поэтика [Пер. с фр. / Сост., общ. ред. Г.Косикова] / Р.Барт.— М.: Прогресс, 1989. — 616 с. [Електронний ресурс].— Режим доступу: http://yanko.lib.ru/books/cultur/bart-all.htm#_Тoc34617030.
8. Бахтин М. Проблемы поэтики Достоевского / М.Бахтин.— М.: Худож. литература, 1972. [Електронний ресурс].— Режим доступу: <http://www.philosophy.ru/library/bahtin/01/>.
9. Бахтин М. Формы времени и хронотопа в романе. Очерки по исторической поэтике / М.Бахтин // Бахтин М. Вопросы литературы и эстетики. — М.: Худож. литература, 1975. — С.234-407. [Електронний ресурс].— Режим доступу: <http://philologos.narod.ru/bakhtin/hronotor/hronmain.html>; Бахтин М. Эпос и роман / М.Бахтин.— С.-Пб.: Азбука, 2000. [Електронний ресурс].— Режим доступу: <http://mmbakhtin.narod.ru/eposrom.html>.
10. Безпечний І. Теорія літератури / І.Безпечний. — К.: Смолоскип, 2009.— 388 с.
11. Безхутрий Ю. Хвильовий: проблеми інтерпретації / Ю.Безхутрий. — Харків: Фоліо, 2003.— 495 с.
12. Белей Л. Українська літературно-художня антропонімія кінця XVIII — XX століття: [Дис. на здобуття наук. ступеня доктора філол. наук] / Л.Белей. — Ужгород, 1996.— 393 с.
13. Белецкий А. В мастерской художника слова / О.Білецький // Білецький О. Зібрання праць: У 5 т.— Т.3. — К.: Наукова думка, 1966.— С.274—354.

14. Белинская О. Текстобразующая роль заголовка в формировании коммуникативной перспективы художественного текста / О.Белинская // Наук. зап. Вінницького державного педагогічного університету ім. М.Коцюбинського. — Серія: Філологія. — 1999. — № 1. — С. 135—138.
15. Бельчиков Н. Пути и навыки литературоведческого труда / Н.Бельчиков. — М.: Наука, 1965.— 334 с.
16. Бонцкая Н. «Образ автора» как эстетическая категория / Н.Бонцкая // Контекст-1985: [Литературно-теоретические исследования]. — М., 1986. — С. 241-269.
17. Бочаров С. Характеры и обстоятельства / С.Бочаров // Теория литературы. [Основные проблемы в историческом освещении]: В 3 кн. — М.: Наука, 1962. — Кн.1. — С.312-451.
18. Братченко О. Поэма Т.Г.Шевченко «Кавказ». К истории посвящения. [Электронный ресурс].— Режим доступа: http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Nzl/2008_1/5.html.
19. Бурич В. От чего свободен свободный стих / В.Бурич // Вопросы литературы. —1972. — №2. [Электронный ресурс].— Режим доступа: <http://www.litkarta.ru/russia/moscow/persons/burich-v/vers-libre/>.
20. Буряк Б. Художній ідеал і характер / Б.Буряк. — К.: Дніпро, 1967. — 328 с.
21. Бушмин А. Об аналитическом рассмотрении художественного произведения / А. Бушмин // Анализ литературного произведения / Под ред. Л.Емельянова и А. Иезуитова — Л.: Наука, 1976.— С.5-19.
22. Введение в литературоведение. Литературное произведение: [Основные понятия и термины. Учеб. пособие] / Под ред. Л.Чернец.— М., 1999. [Электронный ресурс].— Режим доступа: <http://depositfiles.com/ru/files/7qz7ae15g>.
23. Вейдле В. Биология искусства: исходные установления и первоначальная ориентация // Вейдле В. Эмбриология поэзии: Статьи по поэтике и теории искусства [Пер. с фр. О.Волчек, коммент. и примеч. И. Доронченкова] / В.Вейдле. — М.: Языки славянской культуры, 2002.—С.317-330. [Электронный ресурс].—Режим доступа: <http://detective.gumer.info/etc/wejdle-1.doc>.
24. Веселова Н. Заголовочный комплекс в новейшей русской поэзии: традиция и эксперимент / Н.Веселова // Литературный текст: проблемы и методы исследования / «Свое» и «чужое» слово в художественном тексте: Сб. науч. тр. — Тверь: Твер. гос. ун-т, 1999. — Вып. V. — С.44-52.
25. Волкова Т. Проблема жанра в лирике: На материале современной русской и украинской поэзии / Т.Волкова. — Львів: Світ, 1991.— 188 с.

26. Волькенштейн В. Мелодрама / В.Волькенштейн [Электронный ресурс].— Режим доступа: <http://feb-web.ru/feb/slt/abc/lt1/lt1-4311.htm>.
27. Вороний М. Театр і драма: [Зб. ст.] / М.Вороний / [Упор. О. Бабишкін]. — К.: Мистецтво, 1989.— 408 с.
28. Галич О., Назарець В., Васильев Є Теорія літератури: Підручник / За наук. ред. О.Галича.—3-ге вид., стереотип.— К.: Либідь, 2006.— 488 с.
29. Гегель Г. Эстетика: В 4 т. / Г.Гегель — М.: Искусство, 1968. — Т.1. — 312 с.
30. Гинзбург Л. О психологической прозе / Л.Гинзбург. — Л.: Сов. писатель, 1971. — 464 с.
31. Гиршман М. Литературное произведение: теория и практика анализа: [Учеб. пособие] / М.Гиршман.— М.: Высш.школа,1991.— 160 с.
32. Гиршман М. Произведение / М. Гиршман [Электронный ресурс].— Режим доступа: http://philolog.pspu.ru/module/magazine/do/pub_8_7.
33. Головчинер В. К вопросу о статусе эпической драмы в системе драматического рода / В. Головчинер // Опыты изучения драмы [Текст]: сб. науч. тр. [сост.: Н.Медведева; отв. ред. Д. Черашняя].— Ижевск: Тип. Удмурт. гос. ун-та, 2010. — С.46-63. [Электронный ресурс].— Режим доступа: <http://elibrary.udsu.ru/xmlui/handle/123456789/6318>.
34. Гончар О. Концепція людини / О.Гончар // Літературна Україна.—1966.—17 листопада.
35. Горнфельд А. О толковании художественного произведения / А.Горнфельд // Введение в литературоведение: Хрестоматия [Учеб. пособие] / Сост.: П.Николаев, Е.Руднева, В.Хализев, Л.Чернец, А.Эсалнек, Е.Цурганова; Под ред. П.Николаева, А.Эсалнек. 4-е изд., перераб. и доп. — М.: Высшая школа, 2006. С. 401-406. [Электронный ресурс].— Режим доступа: <http://www.philol.msu.ru/~tezaurus/library.php?view=d&course=3&raz=6&pod=1&par=5>.
36. Гром'як Р. Вивчення елементів теорії літератури / Р.Гром'як. — Тернопіль: Підручники & посібники, 1998.
37. Гумилев Н. Письма о русской поэзии / Н.Гумилев. — П-г.: Мысль, 1923.— 215 с. [Электронный ресурс].— Режим доступа: <http://infoart.udm.ru/art/books/gumilev/gumla/gumla012.htm>.
38. Дидро Д. Эстетика и литературная критика / Д.Дидро / [Пер. с фр. М.Черневич]. — М.: Худ. литература, 1980. — 659 с.
39. Домашенко А. Интерпретация и толкование / А.Домашенко. — Донецк: ДонГУ, 2000.— 162 с.

40. Домбровський В. Українська стилістика і ритміка. Українська поезика / В. Домбровський.— Дрогобич: Вид. фірма «Відродження», 2008.— 488 с.
41. Емельянов Л. Единство исторического и эстетического принципов в литературоведческом анализе / Л.Емельянов // Анализ литературного произведения / Под ред. Л.Емельянова и А.Иезуитова — Л.: Наука, 1976.— С.20-42.
42. Есин А. Принципы и приемы анализа литературного произведения: [Уч. пособие] / А. Есин. — 3-е изд. — М.: Флинта, Наука, 2000. — 248 с. [Электронный ресурс].— Режим доступа: <http://www.twirpx.com/file/61620/>.
43. Євграфова А. Заголовок як актуалізатор текстової інформації / А.Євграфова. [Електронний ресурс].— Режим доступу: <http://journalib.univ.kiev.ua/index.php?act=article&article=1080>.
44. Жирмунский В. Теория литературы. Поэтика. Стилистика / В.Жирмунский. — Л.: «Наука», 1977. — 380 с. [Электронный ресурс].— Режим доступу: <http://vpn.int.ru/files-view-4569.html>.
45. Жирмунский В. Композиция лирических стихотворений // Жирмунский В. Теория стиха. — Л.: Сов. писатель, 1975. — С. 433-535. [Электронный ресурс].— Режим доступу: <http://imwerden.de/cat/modules.php?name=books&pa=showbook&pid=880>.
46. Жолковский А., Щеглов Ю. Мир автора и структура текста / А.Жолковский, Ю.Щеглов. — Нью-Йорк, 1986.— 110 с.
47. Жулинський М. Людина як міра часу. [Концепція людини і проблема характеру в сучасній радянській літературі] / М.Жулинський. — К.: Дніпро, 1979. — 275 с.
48. Журавльов А. Звук і смисл / А.Журавльов. — М., 1981. — С. 6-7.
49. Іванишин В., Іванишин П. Пізнання літературного твору: [методичний посібник для студентів і вчителів] / В.Іванишин, П.Іванишин. — Дрогобич: «Відродження», 2003. — 80 с. [Електронний ресурс].— Режим доступу: <http://www.ukrlit.vn.ua/info/literary.html>.
50. Калякіна О. Функції й особливості сприйняття заголовка публіцистичного матеріалу (теоретичний аспект) / О.Калякіна [Електронний ресурс].— Режим доступу: http://www.nbu.gov.ua/Portal/Soc_Gum/dlgum/2007_6/10.html.
51. Качуровський І. Генерика і архітектоніка. / І.Качуровський. — Кн.ІІ. — К.: Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2008.— 376 с. 11
52. Качуровський І. Метрика / І. Качуровський. — К.: Либідь, 1994. — 120 с.
53. Качуровський І. Строфіка / І. Качуровський. — К.: Либідь, 1994. — 272 с.

54. Качуровський І. Фоніка / І. Качуровський. — К.: Либідь, 1994. — 168 с.
55. Кирилюк З. Искусство создания литературного характера / З.Кирилюк. — К.: Вища школа, 1986. — 120 с.
56. Кирилюк З. Характер — основа образу літературного героя / З.Кирилюк // Всесвітня література та культура в навчальних закладах України. — 2000.— №5.— С.45-49.
57. Клочек Г. У світі вічних критеріїв: [Про систему критеріїв оцінки літературного твору] / Г.Клочек. — К.: Дніпро, 1989. — 221 с.; Клочек Г. «Художній світ» як категоріальне поняття / Г.Клочек. [Електронний ресурс].— Режим доступу: http://www.ashsu.org/index.php?module=pagemaster&PAGE_user_op=view_page&PAGE_id=394.
58. Козицкая Е. Эпиграф и текст: о механизме смыслообразования / Е.Козицкая [Электронный ресурс].— Режим доступу: http://uchcom.botik.ru/az/lit/coll/litext5/07_koz.htm.
59. Кошкин В. Фризман Л. Исчисления души, или коллективный анализ как метод литературоведения / В.Кошкин, Л.Фризман // Вопросы литературы.—1995.—№4.—С.91-103.
60. Краткая литературная энциклопедия: В 9 т. / Под ред. А.Суркова.— М.: Советская энциклопедия, 1978. — Т. 9. — 970 с.
61. Кузьмина Н. Эпиграф в коммуникативном пространстве художественного текста / Н.Кузьмина [Электронный ресурс].— Режим доступу: <http://silence.ho.ua/vestnik/articles/y1997-i2/a060/article.html>.
62. Куцевол О. Осмислення читачами епіграфа літературного твору як засобу експлікації інтертекстуальності / О.Куцевол [Електронний ресурс].— Режим доступу:http://www.nbu.gov.ua/portal/soc_gum/nzvdpu/filologiya/2009_11/zbirnuk.pdf.
63. Лессинг Г. Избранное / Г.Лессинг. — М.: Художественная литература, 1980. — 545с.
64. Линор Горалик. Автобус идет не к людям, Автобус идет к оставке, или В чем-то свободный стих: [Заметки о русском верлибре] / Линор Горалик. [Электронный ресурс].— Режим доступу: <http://www.guelman.ru/slava/nss/3.htm>.
65. Лихачев Д. Внутренний мир художественного произведения / Д.Лихачев// Вопросы литературы.—1968.—№8—С. 74-87. [Электронный ресурс].— Режим доступу: http://www.psujour.narod.ru/lib/lih_inworld.htm.
66. Лихачев Д. О точности литературоведения / Д.Лихачев // Литературные направления и стили: [Сб. ст., посвящ. 75-летию проф. Г.Поспелова] / Под ред. П. Николаева, Е.Рудневой. — М.: Изд-во МГУ, 1976. — С.14-17.

67. Лихачев Д.С. Еще о точности литературоведения // Лихачев Д. Литература. — Реальность. — Литература / Д.Лихачев. — Л., 1981. — С.198-200.
68. Літературознавча енциклопедія: У 2 т. — Т.1 / Авт.-уклад. Ю.Ковалів. — К.: ВЦ «Академія», 2007. — 608 с.; Т.2 / Авт.-уклад. Ю.Ковалів. — К.: ВЦ «Академія», 2007. — 624 с.
69. Літературознавчий словник-довідник / Р.Гром'як, Ю.Ковалів та ін. — К.: ВЦ «Академія», 1997.—752 с.
70. Лотман Ю. Анализ поэтического текста // Лотман Ю. О поэтах и поэзии.— С.-Пб, 1996. — [Електронний ресурс].— Режим доступу:<http://www.grammar.ru/VIV/?id=4.44>.
71. Магомедова Д. Филологический анализ лирического стихотворения: [Учеб. пособие] / Д.Магомедова. — М.: Изд. центр «Академия», 2004. — 192 с.
72. Маркевич Г. Дилеми історика літератури / Г.Маркевич// Теорія літератури в Польщі. [Антологія текстів. Друга половина XX — початок XXI століття]. / Упоряд. Б.Бакули; За заг. ред. В.Моренця; Пер. з польськ. С.Яковенка. — К.: Вид. дім. «Києво-Могилянська академія», 2008. — С.38-56.
73. Марко В. Художественная концепция человека и стиль: закономерности воздействия: на материале современной украинской прозы: [Дис. на соискание ученой степени доктора филол. наук] / В.Марко. — К.,1991.— 303 с.
74. Матвеева Т. Поэтика характеротворения в романах Ю.Яновского про громадянську війну / Т.Матвеева. — Харків, 1995. — 209 с.
75. Матющенко А. Особистісна колізія в українській драматургії першої третини XX ст. / А.Матющенко. — К., 1996. — 161 с.
76. Мацапура В. Літературний психологізм та його роль у художньому творі. [Основні форми і прийоми] / В.Мацапура // Всесвітня література та культура в навчальних закладах України.—2000.—№1.—С.41-43.
77. Мокульский М. Мелодрама / М.Мокульский. — [Електронний ресурс].— Режим доступу: <http://slovari.yandex.ru/dict/litenc/article/le7/le7-1131.htm>.
78. Мороз Л. Сто рівноцінних правд. [Парадокси драматургії В.Винниченка] / Л.Мороз. — К.: Наукова думка, 1994. — 208 с.
79. Москвин В. Теоретические основы стиховедения / В.Москвин. — М.: Книжный дом «ЛИБРОКОМ», 2009. — 320 с.
80. Нарівська В. Національний характер як художньо-естетичний феномен української та російської прози 50 - 70-х років XX ст. / В.Нарівська. — Дніпропетровськ, 1995. — 450 с.
81. Науменко Н. Символіка імені в українській новелі / Н.Науменко // Слово і час.—2001.—№5.—С.69-72.

82. Николаев П. Новые импульсы, новые рубежи / П.Николаев // Вопросы литературы. — 1981. — № 7.—С. 44.
83. Пахаренко В. Основи теорії літератури / В.Пахаренко. — К.: Генеза, 2007. — 296 с.
84. Півнюк Н. Післямова це контекст літературного і громадського життя / Н.Півнюк [Електронний ресурс].— Режим доступу: <http://tvori.com.ua/pislyamova-ce-kontekst-literaturnogo-i-gromadskogo-zhittya/>.
85. Порівняльне літературознавство: [Підручник] / В.Будний, М.Ільницький. — К.: Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2008.— 430 с.
86. Поспелов Г. Проблемы исторического развития литературы / Г.Поспелов. — М, 1972.
87. Поспелов Г. Теория литературы: [Учебник для ун-тов] / Г.Поспелов. — М.: Высш. школа, 1978.— 351 с.
88. Потапенко О. Гурткова робота з української мови в 4-8 класах / О.Потапенко. — К., 1989.
89. Потебня А. Мысль и язык // Потебня А. Слово и миф. — М.: Правда, 1989. — С.17-200. [Електронний ресурс].— Режим доступу: http://philologos.narod.ru/potebnja/poteb_lth.htm.
90. Потебня А. Эстетика и поэтика / А.Потебня. — М: Искусство, 1976. — 616 с.
91. Пропп В. Морфология «волшебной» сказки / В.Пропп [Електронний ресурс].— Режим доступу: http://www.gumer.info/bibliotek_Buks/Linguist/Propp/index.php.
92. Рада І. Суспільні функції літератури як виду мистецтва / І.Рада // Українська мова й література в середніх школах.....—2003.—№4.—С.121-126.
93. Роснер К. Художній світ і пізнавальна функція літературного твору / К.Роснер //Теорія літератури в Польщі: Антологія текстів. Друга половина XX — початок XXI століття. [Упоряд. Б.Бакули; За заг. ред. В.Моренця; Пер. з польськ. С.Яковенка]. — К.: Вид. дім. «Києво-Могилянська академія», 2008. — С.172-197.
94. Рукавишников И. Газелла / И.Рукавишников [Електронний ресурс].— Режим доступу: <http://feb-web.ru/feb/slt/abc/lt1/lt1-1591.htm>.
95. Саморукова И. Заглавие как индекс дискурсивной стратегии прозведения / И. Саморукова [Електронний ресурс].— Режим доступу: <http://vestnik.ssu.samara.ru/gum/2002web1/litr/200210601.html>.
96. Ситченко А. Особливості аналізу драматичного твору в школі / А.Ситченко // Українська мова і література в школі. — 2004. — № 5. — С. 24—26. [Електронний ресурс].— Режим доступу:www.ukr-in-school.edu-ua.net/id/194.

97. Скафтымов А. К вопросу о соотношении теоретического и исторического рассмотрения в истории литературы / А.Скафтымов // Введение в литературоведение: [Хрестоматия].— М., 1988. — С. 175.
98. Славінський Я. Аналіз, інтерпретація та оцінювання літературного твору// Теорія літератури в Польщі. [Антологія текстів. Друга половина ХХ — початок ХХІ століття]. / Упоряд. Б.Бакули; За заг. ред. В.Моренця; Пер. з польськ. С.Яковенка. — К.: Вид. дім. «Києво-Могилянська академія», 2008. — С.87-109.
99. Степанов А. Психология мелодрамы. / А.Степанов // Драма и театр. — Тверь, 2001. — С.38-56.
100. Стриндберг А. Избранные произведения: В 2 т. / А.Стриндберг. — М.: Художественная литература, 1986. — Т.1 — 527 с.
101. Ступак Н. Фонетичний компонент в образній системі поетичного твору / Н.Ступак. — [Електронний ресурс].— Режим доступу: http://www.philology.kiev.ua/Lingur/art_9.htm.
102. Тамарченко Н. Теория литературных родов и жанров. Эпика / Н.Тамарченко. — Тверь: Твер. гос. ун-т, 2001. — 72 с. [Электронный ресурс].— Режим доступу: http://www.gumfak.ru/teoriya_liter.shtml
103. Темирболат Алуа Б. Хронотоп в аспекте семиотики / Алуа Б. Темирболат. [Електронний ресурс].— Режим доступу: http://216.239.59.104/search?q=cache:rVNjaGAMuGUJ:filologija.vukhf.lt/8-13/4_4%2520Temirbola.
104. Тимофеев Л. Основы теории литературы / Л.Тимофеев. — М.: Просвещение, 1971. — 464 с.
105. Ткаченко А. Вибрані місця із дружнього рецензування/ А.Ткаченко // Обрії наукового пошуку: [Зб. на пошану проф. І. Мегели] / За ред. проф. М.Зимомрі.— К.; Дрогобич: Видавель Вадим Карпенко, 2011. — С.113—124.
106. Ткаченко А. Мистецтво слова: [Вступ до літературознавства] / А.Ткаченко. — К.: Правда Ярославичів, 1998.— 448 с.;
107. Ткаченко А. Мистецтво слова: [Вступ до літературознавства]: Підручник для студентів гуманітарних спеціальностей вищих навчальних закладів / А.Ткаченко. — 2-е вид., випр. і доповн. — К.: ВПЦ «Київський університет», 2003. — 448 с.
108. Ткаченко А. Потенціал філологічного аналізу та синтезу / А.Ткаченко. [Електронний ресурс].— Режим доступу: http://slovoichas.in.ua/_private/red/tkachenco22.htm.
109. Ткаченко А. Стиль. Напрям. Метод. Тип творчості / А.Ткаченко.// Слово і час. — 1997. — №4.
110. Тодоров Цв. Поэтика / Цв.Тодоров //Структурализм: «за» и «против»: [Сб. статей]. — М.: Прогресс, 1975. — С.37-113.

111. Томашевский Б. Теория литературы. Поэтика / Б.Томашевский. — М.: Аспект Пресс, 1999. [Електронний ресурс].— Режим доступу: <http://reader.boom.ru/tomash/poetika.htm>.
112. Тюпа В. Анализ художественного текста: [учеб. пособие для студентов филол. фак. высш. учеб. завед.] / В.Тюпа. — М.: Издательский центр «Академия», 2006.— 336 с.
113. Тюпа В. Произведение и его имя / В.Тюпа// Литературный текст: Проблемы и методы исследования / Аспекты теоретической поэтики: К 60-летию Н.Д.Тамарченко: Сборник научных трудов. — М.; Тверь, 2000. — Вып. VI. [Електронний ресурс].— Режим доступу: http://www.gumfak.ru/teoriya_liter.shtml.
114. Тюпа В. Художественный дискурс: [Введение в теорию литературы] / В.Тюпа. — Тверь: Твер. гос. ун-т, 2002. — 80 с. (Литературный текст: проблемы и методы исследования; Приложение, Серия «Лекции в Твери»). [Електронний ресурс].— Режим доступу http://www.gumfak.ru/teoriya_liter.shtml.
115. Уэллек Р., Уоррен О. Теория литературы / Р. Уэллек, О.Уоррен. — М.: Прогресс, 1978. — 324 с.
116. Фашенко В. Життєва і художня правда характеру / В.Фашенко // Проблема характеру в радянській багатонаціональній літературі / За ред. В.Фашенка. — К.: Наукова думка, 1977. — С.5 - 52.
117. Фашенко В. Характери і психологія // Фашенко В. Вибрані статті. — К.: Дніпро, 1988.—С.3-151.
118. Федотов О. Основы русского стихосложения. [Теория и история русского стиха]: В 2 кн. / О.Федотов — Кн.2: Строфика. — М.: Флинта: Наука, 2002. — 488 с.
119. Фоменко И. Введение в практическую поэтику: [Учебное пособие] / И.Фоменко. — Тверь: Твер. гос. ун-т, 2003. — 151 с. — (Литературный текст: проблемы и методы исследования; Приложение) [Електронний ресурс].— Режим доступу: http://www.gumfak.ru/teoriya_liter.shtml.
120. Фоменко И. Лирическая драма: к определению понятия // Драма и театр IV. Тверь: Тверской гос. ун-т, 2002. С. 6- 9.
121. Фонетичний символізм [Електронний ресурс].— Режим доступу: <http://uk.wikipedia.org/wiki>.
122. Хализев В. Теория литературы / В.Хализев. — М.: Высшая школа, 1999. [Електронний ресурс].— Режим доступу: http://www.gumfak.ru/teoriya_liter.shtml.
123. Холшевников В. Анализ композиции лирического стихотворения / В. Холшевников // Анализ одного стихотворения: Межвузовский сборник / Под ред. В. Холшевникова. — Л.: Изд. ЛГУ, 1985. — С. 5-49.

“КНИГА ПОШТОЮ” А/С 529
м. Тернопіль, 46008
т. (0352) 287489, 511141
(067) 3501870, (066) 7271762
mail@bohdan-books.com

Навчальне видання

СКОРИНА Людмила Вікторівна

АНАЛІЗ ХУДОЖНЬОГО ТВОРУ:

Навчальний посібник

**для студентів гуманітарних спеціальностей
(філологія, літературна творчість, журналістика)**

Головний редактор *Богдан Будний*

Редактор *Ганна Осадко*

Обкладинка *Ростислав Крамар*

Комп'ютерна верстка *Нелі Домарецької*

Підписано до друку 25.05.2013. Формат 60x84/16. Папір друкарський.
Гарнітура Таймс. Умовн. друк. арк. 30,46. Умовн. фарбо-відб. 30,46.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга – Богдан, просп. С.Бандери, 34а, м. Тернопіль, 46002
Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м. Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-19-66; 52-06-07; 52-05-48
office@bohdan-books.com
www.bohdan-books.com

ISBN: 978-966-10-3515-6

9 789661 035156